

verden; hvis man ikke finder på noget som helst fornuftigt andre steder i verden, er det jo nemt at være mest ambitiøs. Men hvis man kigger på udspillet, må man jo sige, at målet om et drivhusgasreduktionskrav på mindst 35 pct. og begrænsningen med hensyn til, hvilke arealer biobrændstoffer må produceres på, er både meget lidt ambitiøse og på nogle områder problematiske.

Faktisk er det jo sådan, når man siger, der er begrænsninger på, hvilke jordområder der må bruges, så er problemet den måde, man definerer det på. Således er der store områder, der i dag i realiteten er regnskov, som kan inddrages til det her formål. Man har så heller ikke inddraget de sociale krav.

Det vil sige, at det altså er en politisk kamp først at få skærpet de miljømæssige krav og de naturmæssige krav, og så handler det om at skærpe de krav, der handler om den sociale bæredygtighed. Den handler jo ikke kun om fødevarerpriser, selv om det selvfølgelig er et vigtigt element, men også om, hvor de mennesker, der i dag lever i de områder, som man kunne forestille sig blev inddraget til produktion af biobrændsler, skal hen, og hvad de skal foretage sig, og hvad de skal lave – om de småbønder, der i dag lever i kanten af regnskovene; bliver fjernet fra de områder, hvor de er nu, og så formentlig søger indad i regnskovene, og dermed kan det så være, at det er dem, der får ansvaret for de ødelæggelser af naturen, der sker.

Faktisk synes vi, når vi ser på de certificeringsordninger, som er på banen, at det er svært at finde nogen, som lever op til de kriterier, man må opstille. Det har også her i debatten været nævnt, at andre europæiske lande faktisk har taget fat på at lave certificeringsordninger. Desværre må jeg sige, at når man så kigger på indholdet af dem, er de i udgangspunktet ikke mere ambitiøse end det, EU har fundet på. Så der er altså også ganske store vanskeligheder ved at betrede certificeringsvejen. Man skal ikke forstå det på den måde, at Enhedslisten ikke vil bruge al den energi og den smule indflydelse, vi måtte have, til at påvirke de beslutningsprocesser, der foregår i både Danmark og i EU omkring det her spørgsmål.

Så kan man sige: Jamen hvad er så forklaringen på, at vi har den her biobrændstofdiskussion? Ja, det er jo, at selv om det kan lyde underligt, når man har hørt debatten i dag, er det faktisk sådan, at det brændstofalternativ til fossile brændstoffer, som man indtil nu politisk har be-

sluttet sig for at man vil koncentrere sin energi omkring og fokusere på, faktisk er biobrændsel. Det er jo biobrændsel, man har en konkret målsætning for 2010 og en konkret målsætning for 2020 om, hvor meget der skal blandes i. Det mener jeg sådan set man er nødt til at føre tilbage til, at der er stærke politiske og økonomiske interesser bag biobrændsel. Der er jo ikke nogen grund til at være i tvivl om, at når dansk landbrug nu har kastet megen energi og megen lobbyvirksomhed ind på at få fokuseret på biobrændstof, så skyldes det ikke udelukkende et behov for, med hr. Morten Messerschmidts ord, at redde verden; så skyldes det vel også, at man har set ganske gode indtægtskilder i det her. Man kan også se det på nogle af de ikke ubetydelige industriinteresser, der er i Danmark omkring det her, som jo også markerer sig meget tydeligt.

Så der er altså nogle, der presser på, og derfor synes jeg, det er værd at fastholde, hvad det er for nogle miljømæssige og sociale problemer, der eksisterer ved produktionen af biobrændstof.

Først er der stor usikkerhed om, hvor stor den reelle besparelse i udledningen af drivhusgasser er ved produktionen af biobrændstoffer, når alle produktionens bidrag af drivhusgasser trækkes fra den mængde drivhusgas, der fortrænges. EU har jo opereret med, at det som udgangspunkt er omkring halvdelen af energiindholdet af det færdige produkt, der er sat til under fremstillingen. Der har også været andre regnestykker på det, men det er sådan, at ganske mange biobrændstoffer faktisk ender med at have en negativ effekt. Dernæst er der emissionerne af drivhusgasser fra landbrugsjord, bl.a. lattergas, og det giver også nogle negative effekter. Jordens værdi som CO₂-bank forringes, og så har det altså de her alvorlige sociale konsekvenser for mennesker i fattige lande. I beslutningsforslaget har vi nævnt det med fødevarerpriserne, men igen må man sige, at man ikke altid får alle argumenter og nuancer med, for, som jeg sagde tidligere, rammes fattige mennesker i verden faktisk også på anden måde ved en fokusering på biobrændsler.

Det er rigtigt, som fru Anne Grete Holmsgaard fra SF sagde, at man også kunne nævne andre eksempler på, at vi beslaglægger god jord i tredjeverdenslande eller lande i andre verdensdele til formål, der måske ikke altid er lige lødige, og det er rigtigt, at den store sojaproduktion, der er i Sydamerika til bl.a. den danske svine-